

Một chủ thuyết thực dân mới

Tôn Thất Thiện

Nhân dịp Hội Nghị Quốc Tế Nhân Quyền họp tại Vi-ena thủ đô nước Ôt-ster-ích, trong hạ tuần tháng 6 vừa qua, chính quyền cộng sản Việt Nam, qua tiếng nói của ông Võ Văn Kiệt, đã đưa ra một chủ thuyết mới để từ chối áp dụng nhân quyền ở Việt Nam. Lập luận chính của ông Kiệt, n.l. của lãnh đạo ĐCSVN hiện tại, là Việt Nam có những điều kiện đặc biệt nên không áp dụng quan niệm nhân quyền của Tây phương được, và khi các nước Tây phương cột chấp nhận nhân quyền với viện trợ là họ xen vào nội bộ Việt Nam.

Đọc tin tức về lập luận nói trên làm chúng ta hồi tưởng đến thời thực dân Pháp cũng lập luận như vậy để từ chối không cho dân Việt Nam hưởng những gì mà các nước tân tiến đang được hưởng. Quan điểm này bao hàm từ chối không cho dân Việt Nam được hưởng những điều kiện để phát triển nhanh chóng để được có một đời sống sung túc hơn, tự do dân chủ hơn, đặc biệt là được một nền giáo dục tân tiến phóng khoáng, và hưởng một chế độ chính trị cởi mở.

Các ông thực dân Pháp lập luận rằng cho người Việt Nam học nhiều thì họ ngang hàng người Pháp và có những tư tưởng "nguy hiểm" - n.l. nguy hiểm cho sự duy trì chế độ thực dân Pháp; và nếu nói rộng tự do chính trị thì họ sẽ có những đòi hỏi làm mất "ổn định". Theo họ, người Việt chỉ có phận sự làm nô tỳ cho Pháp; cao lắm thì họ chỉ đáng làm thư ký và giữ những chức vụ thừa hành trong bộ máy hành chánh thuộc địa. Dân Việt Nam nghèo và bị áp bức quen rồi. Đó là điều kiện đặc biệt của Việt Nam. Bày vẽ chuyện dân chủ, bình quyền, nhân quyền gì cho rác rưởi, làm mất "ổn định". Người Việt Nam ngang hàng với người Pháp, nói riêng, và các nước văn minh Tây phương, nói chung, sao được!

Trong suốt hơn một thế kỷ, dân tộc Việt Nam đã tranh đấu chống luận điệu đó, và đòi được hưởng những điều kiện như người Pháp về mọi mặt, đặc biệt là trên bình diện dân chủ nhân quyền. Ta chỉ cần đọc lại những yêu sách của các thế hệ từ 100 năm nay, kể cả yêu sách mà ông Nguyễn Ái Quốc đã công bố năm 1919 đòi các Đồng Minh tại Hội Nghị Hoà Bình Versailles hồi đó phải ghi nhận, hay những yêu sách của chính phủ ông Hồ đối với các Đồng Minh và Liên Hiệp Quốc năm 1945, thì đủ rõ. Biết bao nhiêu người vì tin rằng ông Hồ và ĐCSVN đã thực tình trong việc tranh đấu cho dân chủ nhân quyền cho dân Việt Nam đã đi theo đảng này mà không đạt yêu sách gì cả.

Lãnh đạo ĐCSVN ngày nay không khác gì thực dân Pháp trước 1945. Họ cũng viện lẽ rằng điều kiện ở Việt Nam "khác" với điều kiện Tây phương nên không thể thi hành nhân quyền ở Việt Nam được. Nhân quyền là dành riêng cho người Tây phương. Người Việt Nam bị áp bức quen rồi, khỏi cần "xa xỉ phẩm" đó! Cũng như người Việt Nam sống trong khổ sở đói rách quen rồi, khổ sở đói rách thêm một chút cũng chẳng sao! Được quyền tự do kinh doanh và tư hữu tư sản để đi đến sung túc

cũng là một "xa xỉ phẩm"! Điều cốt yếu là Việt Nam được "ổn định", n.l. để cho ĐCS tiếp tục độc tôn độc quyền làm mưa làm gió, chớ không cần dân chủ gì ráo! Áp dụng dân chủ, nhất là dân chủ đa nguyên, thực thi nhân quyền, cho tự do kinh doanh, tự do tư sản, chỉ làm tổn hại cho "ổn định".

Theo giới lãnh đạo ĐCSVN hiện tại thì nhân quyền là một "sản phẩm" của Tây phương. Họ quên rằng cách mạng vô sản và chủ nghĩa Mác-Lê cũng xuất phát từ Tây phương; thuyết bôn-sê-vích cũng xuất phát từ Tây phương; đấu tranh giai cấp và dân chủ tập trung, phê bình và tự phê bình cũng xuất phát từ Tây phương; nhưng ông Hồ đã nhập cảng những thứ đó vào Việt Nam và ĐCSVN đã áp dụng nó vào Việt Nam một cách hăng say.

Lãnh tụ ĐCSVN quên rằng tranh đấu cho dân chủ, dân quyền và nhân quyền cũng là những mục tiêu mà ông Hồ và ĐCSVN đưa ra trong những năm 1946-1946, để lôi kéo biết bao thanh niên Việt Nam đầy nhiệt tâm vào kháng chiến chống Pháp. Nó cũng là những mục tiêu mà lãnh đạo ĐCSVN, qua Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, đưa ra năm 1960 để lôi kéo thanh niên Miền Nam chống Mỹ.

Lãnh tụ ĐCSVN cũng quên rằng Cách Mạng 1789 cũng là một sản phẩm của Tây phương, tuyên ngôn độc lập của Hoa Kỳ mà ông Hồ đã trích dẫn để mở đầu cho tuyên ngôn độc lập của Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà năm 1945 cũng là sản phẩm của Tây phương, chiến tranh chống phát xít của những năm 1939-1945 cũng là sản phẩm của Tây phương....

Trong khi đó, họ lại tuyên bố muốn tạo ra một con người Việt Nam "mới". Con người Việt Nam "mới" này không được ngang quyền với những người Tây phương, không được hưởng nhân quyền, dù rằng nhân quyền là những quyền mà bất kỳ người Tây phương nào cũng được hưởng, kể cả những người dân các nước Tây phương Đông Âu và Nga, như dân Việt Nam, cách đây chỉ có bốn năm còn bị lãnh tụ cộng sản của nước họ bỏ ra ngoài lề nhân loại.

Một lập luận khác của lãnh đạo ĐCSVN là phải phát triển kinh tế trước rồi hãy nói nhân quyền sau. ĐCSVN đã phát triển kinh tế Việt Nam thế nào trong gần 20 năm qua, mọi người đều biết. Thêm nữa, ông Đỗ Mười, đương kim Tổng Thư Ký ĐCSVN, đã nói rằng nếu Việt Nam thành con rồng thứ năm thì còn gì là Mác -Lê, và Đại Hội VII của Đảng đã xác nhận là Đảng sẽ không khi nào từ bỏ Mác-Lê! Phần khác, lập luận đặt ưu tiên phát triển kinh tế trên nhân quyền đã bị quan thầy Liên Xô bác bỏ từ mấy năm nay rồi vì họ đã giác ngộ thấy rõ rằng con đường đó, như Gorbachev đã nói, là con đường dẫn đến ngõ cụt, và tiếp tục đi con đường đó thì sẽ bị ngột ngạt, hết thở!

Nhân quyền là quyền của con người. Đó là quyền căn bản của con người từ khi mới sanh ra. Vấn đề giản dị như thế! Và nếu cần áp dụng tư tưởng của Bác Hồ, như lãnh đạo ĐCSVN đang lớn tiếng hô hào, thì chớ nên quên rằng chính Bác Hồ đã ghi trong tuyên ngôn độc lập tháng 9 năm 1945:

"Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hoá cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy có quyền được sống, quyền tự do, và quyền mưu cầu hạnh phúc.

Lời bất hủ ấy ở trong bản *Tuyên ngôn độc lập* năm 1776 của nước Mỹ. Suy rộng ra, câu ấy có nghĩa là: tất cả các dân tộc trên thế giới đều sinh ra bình đẳng; dân tộc nào cũng có quyền sống, quyền sung sướng và quyền tự do.

Bản *Tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền* của Cách mạng Pháp năm 1789 cũng nói: Người ta sinh ra tự do và bình đẳng về quyền lợi, và luôn luôn được tự do và bình đẳng về quyền lợi"

Ngày nay, ban lãnh đạo ĐCSVN lại làm ngược tất cả những gì ông Hồ và họ hứa hẹn. Đó là một sự phản bội lớn đối với biết bao nhiêu người đã hy sinh tất cả và theo họ. Để biện hộ cho sự phản bội này họ đưa ra thuyết điều kiện đặc biệt! Đây là một thuyết thực dân mới, một sự kỳ thị chủng tộc -- da trắng hơn da vàng --, mà chính người da vàng đưa ra để biện hộ cho sự duy trì chế độ độc tài của mình! Cho nên nhân dân Việt Nam tranh đấu để giành lại những quyền đã bị cướp mất. Chính quyền cộng sản đã đương nhiên thay thế thực dân Pháp để tước quyền đó của dân Việt Nam thì bắt buộc dân Việt Nam phải tiếp tục tranh đấu, lần nay tranh đấu chống giới cầm quyền cộng sản, những kẻ đã thay thế thực dân cướp quyền của họ. Và chắc chắn như nhân dân Nga, họ sẽ thành công.

Riêng về vấn đề cột viện trợ với thực thi nhân quyền, chính phủ Clinton đã nói rõ là họ sẽ đòi hỏi thực các nước muốn nhận viện trợ Hoa Kỳ phải tôn trọng dân chủ nhân quyền, và ngay cả các chính phủ thiện chí như với chính quyền Hà Nội hiện nay, như chính phủ Úc và Pháp, cũng phải theo dư luận của họ và đòi hỏi như vậy. Mà dư luận thế giới ngày nay nơi nào cũng đòi chính phủ họ chú tâm đến nhân quyền. Ngay cả những nước Đông Âu và Nga, trước đây theo chủ nghĩa cộng sản, ngày nay cũng đặt nhân quyền lên hàng đầu ưu tư của họ. Cho nên, lãnh đạo ĐCSVN không thể bất chấp dư luận thế giới, tiếp tục dốt dân xứ họ đi ngoài lề nhân loại mãi mãi!

Ottawa, 26/6/1993